

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
OKRUŽNI SUD U BANJALUCI
BROJ: 11 0 U 027024 20 U
Dana, 19.02.2021. godine

Okružni sud u Banjaluci po sudiji pojedincu Miri Došenović, uz učešće zapisničara Bojane Rakić, u upravnom sporu po tužbi Udruženja za borbu protiv korupcije Transparency International u BiH, Banjaluka, ulica Gajeva broj 2 (u daljem tekstu: tužitelj), protiv rješenja broj: 290/20 od 29.06.2020. godine, JU Osnovne škole "Aleksa Šantić", Banjaluka, ulica Trive Amelice broj 24, zastupane po zakonskom zastupniku Svjetlani Radusin i punomoćniku Radmili Plavšić, advokatu iz Banjaluke (u daljem tekstu: tužena), u predmetu odobravanja pristupa informacijama, donio je dana 19.02.2021. godine, sljedeću:

PRESUDU

Tužba se uvažava i osporeni akt poništava.

Obavezuje se tužena da tužitelju na ime naknade troškova upravnog spora isplati iznos od 200,00 KM, u roku od 30 dana od dana prijema presude.

Obrazloženje

Osporenim aktom odbijena je, kao neosnovana, žalba tužitelja izjavljena protiv odluke tužene, broj: 546/16 od 24.06.2016. godine.

Blagovremeno podnesenom tužbom tužitelj osporava pravilnost i zakonitost donesenog akta zbog razloga (kako to proizlazi iz sadržaja), propisanih članom 10. tačka 2. Zakona o upravnim sporovima. Navodi da se pozivom na Zakon o slobodi pristupa informacijama RS, obratio tuženoj i tražio dostavu informacija koje su pod kontrolom tog organa- kopiju zapisnika konkursne komisije koja je razmatrala prijave, ocjenjivala i bodovala kandidate i utvrđivala da li ispunjavaju uslove date u oglasu iz kojeg su vidljiva pitanja koja su postavljena kandidatima, te koliko je bodova komisija dodijelila svakom kandidatu na osnovu kriterijuma za bodovanje utvrđenih Pravilnikom, zajedno sa obrazloženjem, te kopije testova svih kandidata koji su učestvovali na konkursu za prijem pedagoga škole (pripravnik) puna norma, na neodređeno vrijeme, objavljenog u dnevnom listu „Glas Srpske“ od 25.05.2016. godine. Odlukom tužene broj: 546/16 od 24.06.2016. godine, odbijen je zahtjev tužitelja za pristup navedenim informacijama, a protiv koje je tužitelj izjavio žalbu, koja je odbijena rješenjem broj: 768/16 od 01.09.2016. godine. Nakon toga, tužitelj da je pokrenuo upravni spor koji je okončan presudom Okružnog suda u Banjaluci broj: 11 0 U 019521 16 U od 19.05.2017. godine, kojom je tužba odbijena, kao neosnovana, protiv koje je podniet Zahtjev za vanredno preispitivanje odluke suda koji je uvažen presudom Vrhovnog suda Republike Srpske broj: 11 0 U 019521 17 Uvp od 28.08.2019. godine, na način što je presuda Okružnog suda ukinuta i predmet vraćen na ponovno suđenje. U ponovnom postupku Okružni sud u Banjaluci da je presudom broj: 11 0 U 019521 19 U2 od 04.10.2019. godine, ponovo tužbeni zahtjev odbio kao neosnovan, te je tužitelj ponovo podnio Zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke, nakon čega je

presudom Vrhovnog suda RS, broj: 11 0 U 019521 19 Uvp2 od 14.05.2020. godine, uvažen zahtjev tužitelja, te je preinačena presuda Okružnog suda, tako što je tužba uvažena i osporeni akt poništen. U postupku izvršenja tužena je donijela osporeno rješenje kojim odbija žalbu tužitelja, kao neosnovanu. U obrazloženju pobijanog rješenja da je navedeno da, u ponovnom postupku odlučivanja po žalbi tužitelja, direktor škole je imenovao radnu grupu za ispitivanje javnog interesa u cilju ispitivanja opravdanosti objavljivanja ili pak uskraćivanja traženih informacija koje su pod kontrolom škole, a po zahtjevu za pristup informacijama koji je podnesen od strane tužitelja, te da utvrdi da li je škola mogla ograničiti pristup informacijama, a radi zaštite nekog od zaštićenih interesa u skladu sa članom 6., 7. i 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama, imajući u vidu pravni stav Vrhovnog suda RS, a krećući se u okviru žalbe tužitelja. Nakon što je radna grupa u pismenoj formi sačinila test javnog interesa i isti dostavila direktoru škole, isti je, nakon razmatranja i uvida u cjelokupnu dokumentaciju, utvrdio da je žalba neosnovana. Zbog svega navedenog, tužitelj ostaje kod svojih navoda da tužena nije pravilno primjenila odredbe člana 14. stav 3. tačka 1. Zakona o slobodi pristupa informacijama Republike Srpske. Ističe da u konkretnom slučaju tužena nije razgraničila šta je informacija, a šta lični podatak, te da je stavila odredbe Zakona o zaštiti podataka Bosne i Hercegovine, ispred odredbi Zakona o slobodi pristupa informacijama Republike Srpske, koji je „lex specialis“. Tužitelj ne spori činjenicu da su tražene informacije po svojoj prirodi takve da sadrže i određene lične podatke o učesnicima konkursa ističući da je tužena mogla u tom slučaju da postupi shodno odredbi člana 10. istog Zakona, kojim je predviđeno da ako je dio traženih informacija utvrđen kao izuzetak (član 6., 7., i 8.), javni organ će izdvojiti takav dio i objaviti ostatak informacija, a ne u potpunosti odbiti pristup informacijama. Smatra da traženi podaci ne predstavljaju lične informacije, pogotovo ako se uzme u obzir da je u pitanju proces zapošljavanja u javni organ, te da postoji opravdan interes da građani dobiju na uvid informacije, kako bi se ostvarila kontrola nad izvršavanjem javne vlasti što predstavlja demokratsko pravo građana i veoma važno sredstvo u obezbjeđenju vladavine prava i dobrog upravljanja. Na kraju, postavlja pitanje na koji način tužena smatra da javnost ima saznanja o načinu zapošljavanja u javnu ustanovu ako uporno odbija da dostavi tražene informacije. Predlaže da sud usvoji tužbu i poništi osporeni akt, te da obaveže tuženu na troškove upravnog spora.

Tužena je na zahtjev suda dostavila spis predmetne upravne stvari i odgovor na tužbu, u kojem hronološki navodi tok postupka pred organom uprave, sva prethodno donijeta rješenja, kao i presude sudova. Navodi da je u postupku donošenja osporenog akta, direktor škole imao u vidu i najnoviju praksu Ustavnog suda BiH, Evropskog suda za ljudska prava u Strazburu, kao i praksu Ombudsmana za ljudska prava u BiH, prema kojoj, nevladine organizacije koje skreću pažnju na pitanja od javnog interesa, obavljaju ulogu „društvenog kontrolora“, što je uloga slična onoj koju imaju i mediji, te da stoga uživaju i sličnu zaštitu. Ističe da, imajući u vidu svrhu traženih informacija, tužitelj nije naveo koje su oblasti njegovog djelovanja kao nevladine organizacije, koji su mu ciljevi i svrha traženja spornih informacija koje mu je škola, po njegovim navodima odbila dati na način na koji je to zahtjevao. Ukazuje da tražilac, kao podnosilac zahtjeva za pristup informacijama, ni u postupku pred školom a ni u upravnom sporu nije naveo, niti argumentovao, da je traženjem spornih informacija želio na bilo koji način doprinjeti nekoj debati od javnog interesa, pa čak ni da je imao namjeru da te informacije podijeli zainteresovanoj javnosti, kao ni da ga je nedobijanje tih informacija onemogućilo u učešću u javnoj debati o nekom pitanju od javnog interesa, odnosno da ga je spriječilo da obavlja ulogu društvenog „kontrolora vlasti“. Pozivajući se na stav Ustavnog suda BiH, ističe da se „test javnog interesa“ provodi tek onda kada se dođe do odgovora na pitanje, je li

miješanje bilo neophodno u demokratskom društvu, odnosno da li je bilo proporcionalno legitimnom cilju. Dalje navodi da se opravdano miješanje ne može nametnuti samo zakonskom odredbom koja ispunjava uslove vladavine prava i služi legitimnom cilju u javnom interesu, nego mora takođe održati razuman odnos proporcionalnosti između upotrijebljenih sredstava i cilja koji se želi ostvariti, pri čemu smatra da tražene informacije, po svojoj prirodi sadrže lične podatke, zbog čega predstavljaju izuzetak u smislu člana 8., a u vezi sa članom 5. stav 1. tačka a) Zakona o slobodi pristupa informacijama. Predlaže da se tužba odbije, kao neosnovana.

Ispitujući zakonitost osporenog upravnog akta u skladu sa odredbom iz člana 30. Zakona o upravnim sporovima („Službeni glasnik RS“, broj: 109/05 i 63/11, u daljem tekstu: ZUS), a nakon što je razmotrio spise predmeta ove upravne stvari i odgovor na tužbu, ovaj sud je odlučio kao u izreci presude iz sljedećih razloga:

Iz stanja upravnog spisa proizlazi da se tužitelj dana 17.06.2016. godine obratio tuženoj te je tražio dostavu informacija koje su pod kontrolom tog organa- kopiju zapisnika konkursne komisije koja je razmatrala prijave, ocjenjivala i bodovala kandidate i utvrđivala da li ispunjavaju uslove date u oglasu iz kojeg su vidljiva pitanja koja su postavljena kandidatima, te koliko je bodova komisija dodijelila svakom kandidatu na osnovu kriterijuma za bodovanje utvrđenih Pravilnikom, zajedno sa obrazloženjem, te kopije testova svih kandidata koji su učestvovali na konkursu za prijem pedagoga škole (pripravnik) puna norma, na neodređeno vrijeme, objavljenog u dnevnom listu „Glas Srpske“ od 25.05.2016. godine.

Tužena je odlukom broj: 546/16 od 24.06.2016. godine odbila zahtjev za pristup informacijama, na koju odluku je tužitelj izjavio žalbu u kojoj je ukazao na nepravilnu primjenu materijalnog propisa, a koja žalba je odbijena rješenjem broj: 768/16 od 01.09.2016. godine, nakon čega je tužitelj pokrenuo upravni spor koji je okončan presudom Okružnog suda u Banjaluci broj: 11 0 U 019521 16 U od 19.05.2017. godine, kojom je tužba odbijena, kao neosnovana, protiv koje je podnjet Zahtjev za vanredno preispitivanje odluke suda koji je uvažen presudom Vrhovnog suda Republike Srpske broj: 11 0 U 019521 17 Uvp od 28.08.2019. godine, na način što je presuda Okružnog suda ukinuta i predmet vraćen na ponovno suđenje. U ponovnom postupku Okružni sud u Banjaluci je presudom broj: 11 0 U 019521 19 U2 od 04.10.2019. godine, ponovo tužbeni zahtjev odbio kao neosnovan, pa je tužitelj ponovo podnio Zahtjev za vanredno preispitivanje sudske odluke, nakon čega je presudom Vrhovnog suda RS broj: 11 0 U 019521 19 Uvp2 od 14.05.2020. godine, uvažen zahtjev tužitelja, preinačena presuda Okružnog suda broj: 11 0 U 019521 19 U2 od 04.10.2019. godine, tako što je tužba uvažena i osporeni akt poništen. Tužena u ponovnom postupku donosi rješenje broj: 290/20 od 29.06.2020. godine, a u obrazloženju pobijanog rješenja navodi da je direktor škole imenovao radnu grupu za ispitivanje javnog interesa u cilju ispitivanja opravdanosti objavljivanja, kao i uskraćivanja traženih informacija koje su pod kontrolom škole, a po zahtjevu za pristup informacijama koji je podnesen od strane tužitelja, te da utvrdi da li je škola mogla ograničiti pristup informacijama, a radi zaštite nekog od zaštićenih interesa u skladu sa članom 6., 7. i 8. Zakona o slobodi pristupa informacijama, imajući u vidu pravni stav Vrhovnog suda RS. Nakon što je radna grupa u pismenoj formi sačinila test javnog interesa i isti dostavila direktoru škole, isti je, nakon razmatranja i uvida u cjelokupnu dokumentaciju, utvrdio da je žalba neosnovana. Postupajući suprotno presudi Vrhovnog suda, tužena žalbu tužitelja ponovo odbija kao neosnovanu, navodeći iste činjenice i zaključke, na koje joj je i ukazano ovom presudom.

Osporeni akt nije pravilan, ni zakonit.

Naime, iz pobijanog rješenja proizlazi da je direktor škole imenovao radnu grupu za ispitivanje javnog interesa u cilju ispitivanja opravdanosti objavljivanja ili uskraćivanja traženih informacija koje su pod kontrolom škole, te nakon što je radna grupa u pismenoj formi sačinila test javnog interesa i isti dostavila direktoru škole, isti je, nakon razmatranja i uvida u cjelokupnu dokumentaciju, utvrdio da je žalba neosnovana, ponovo ne dajući jasno

obrazloženje da li uskraćivanje informacija ima prevagu nad interesom javnosti i da li je veća šteta ako javnost ne bude upoznata sa tim informacijama, od štete koju bi eventualno trpila ta lica zbog činjenice da javnost bude upoznata kako su uradili test, na koja pitanja su odgovorili i koliko bodova dobili. Opravdano se tužbom ukazuje da, ako tražene informacije po svojoj prirodi sadrže određene lične podatke, tužena je mogla primjenom člana 10. Zakona o slobodi pristupa informacijama („Službeni glasnik RS“, broj: 20/01, u daljem tekstu: ZOSPI), kojim je propisano da ako je dio traženih informacija utvrđen kao izuzetak (članovi 6., 7. i 8. istog zakona) javni organ će izdvojiti takav dio i objaviti ostatak informacija, a ne u potpunosti odbiti pristup informacijama, imajući u vidu da lični podaci, kao što su JMB, broj tekućeg računa, adresa stanovanja i dr., nisu ni bili predmet interesovanja tužitelja.

Dakle, među strankama je sporno da li je tužena u obavezi da tužitelju udovolji u dijelu zahtjeva u kojem se traži dostavljanje informacija, u skladu sa članom 10. ZOSPI. Kako svako fizičko i pravno lice, u smislu člana 4. ovog zakona ima pravo pristupa informacijama koje su pod kontrolom javnog organa, dok svaki javni organ ima odgovarajuću obavezu da objavi takve informacije, pri čemu ovo pravo pristupa podliježe samo formalnim radnjama i ograničenjima kako je utvrđeno u ovom zakonu, tako da se u smislu odredbe člana 25. stav 4. istog zakona, njime ne mogu ograničavati prava i obaveze koje su utvrđene ovim zakonom. U konkretnom slučaju, tužena se poziva na odredbe člana 1., 2., 3., 4., 5., 6., i 17. Zakona o zaštiti ličnih podataka (Službeni glasnik BiH broj: 49/06, 76/11 i 89/11), kojim odredbama se daje tumačenja izraza “lični podaci” i “davanje ličnih podataka korisniku.” Inače, pravilno tumačenje odredbi Zakona o zaštiti ličnih podataka, u uskoj je vezi sa ZOSPI, koji u svojim odredbama propisuje da su javni organi dužni da obezbijede pristup informacijama u cilju promocije transparentnosti i odgovornosti svog rada, izuzev ograničenja (izuzetaka) koji se tiču ličnih podataka lica na koje se traženi podaci ili informacije odnose, zbog zaštite njihove privatnosti, odnosno mogućih zloupotreba.

Dostavljanje traženih podataka na kojima se tužbom insistira, predstavlja situaciju iz člana 10. ZOSPI, odnosno kada se saopštava samo dio informacije, koji se odnosi na ime i prezime lica, dok se tražiocu informacije uskraćuju podaci koji se odnose na generalije lica na koje se tražena informacija odnosi, kao npr. jedinstveni matični broj, nacionalnost, bračno stanje, adresa stanovanja i dr, što ukazuje da je tužena u traženom dijelu trebala iznijeti jasan stav koji će sadržajno obrazložiti ili udovoljiti zahtjevu tužitelja, s ciljem da se promoviše transparentnost i odgovornost rada javnih organa, shodno javnom interesu, jer javni organi ne mogu biti izolovani od suda javnosti, o čemu je tužena dužna da vodi računa u ponovnom odlučivanju, jer je postupanje tužene bilo nepravilno i nezakonito, kako s aspekta odredbi ZOSPI, tako i odredbi Zakona o zaštiti ličnih podataka, zbog čega je u konkretnom slučaju bilo mjesta primjeni člana 10. ZOSPI. Kako je tužitelj kao registrovano Udruženje za borbu protiv korupcije ovlašćen da inicira i promoviše transparentnost rada javnih organa, u cilju zaštite javnog interesa i unapređenja, jačanja i odgovornosti rada javnih institucija, a tužena kao javni organ dužna da mu omogući pristup traženim podacima, štiteći pri tome lične podatke (generalije) lica na koje se traženi podaci odnose, u smislu člana 3. i 17. Zakona o zaštiti ličnih podataka, što će svakako imati u vidu prilikom ponovnog odlučivanja, zbog čega je ovu tužbu valjalo uvažiti i osporeni akt poništiti, a na osnovu ovlašćenja iz člana 31. stav 1. i 2. ZUS.

U smislu člana 50. ZUS, tužena je u obavezi da odmah, a najkasnije u roku od 30 dana od prijema ove presude, donese novi upravni akt uvažavajući pravno shvatanje ovog suda.

Odluka o troškovima spora koje je sud dosudio tužitelju temelji se na odredbi člana 5. i 6. Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o upravnim sporovima (Službeni glasnik Republike Srpske broj: 63/11), a u vezi s članom 386. stav 1, 387. i 396. stav 1, stav 2. i stav 3. Zakona o parničnom postupku (Službeni glasnik RS broj: 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13), s obzirom da je tužitelj u tužbi postavio opredjeljen zahtjev za naknadu troškova upravnog spora, koji troškovi se odnose na taksu na tužbu i taksu na presudu u iznosu od po 100,00 KM, tj;

ukupno 200,00 KM, radi čega je i odlučeno kao u izreci presude, shodno Zakonu o sudskim taksama ("Službeni glasnik RS", broj: 73/08 i 49/09).

Zapisničar
Bojana Rakić

Sudija
Mira Došenović

